

ne vem na to odgovoriti, in ker je vsak resen pomenek ali dobrohoten opomin pri mojem nečaku zastoj, se ne mislim z njim pečati. Naj se pečajo tisti, ki bi ga morali vzgajati, pa ga ne.

Od senika so pripeljali prazen voz in ga pustili v senci. Še dva hlapca sta pristopila k drugemu in dekleta so morala hiteti, če so hotela dati desetim moškim rokam dosti dela. Breme na vozu je naglo rastlo, se kupičilo, da so vile odspodaj že komaj dosegale do vrha, in še ni pograbljen ves travnik. Tla so proti spodnjemu koncu vedno bolj močvirna, in čim više nakladajo, tem globlje sledove puščajo široka kolesa za seboj. Kadar konji potegnejo, se jim udirajo noge preko kopit, za njimi pa ostajajo jame,

vstran, nato jih je vseh pet obstopilo konje, par kletev, par zmedenih vprašanj, par krikov, dokler ni najstarejši skoro godrnjaje dejal:

„Izpreči bo treba!“

Vse moške roke so planile na vrvice in zapone jermenov, suvaje se in prenašlo, da bi mogle biti urne. Ko sta bila konja izprežena, so desnega takoj odpeljali, levi se je ves nagnil naprej, upognil svoj široki vrat, vsa moč ploščatega hrbta je prešla v sprednje noge, ki so trepetale živih, napetih mišic, zadnje noge so se kakor v smrtnem strahu dvigale in zopet še globlje potapljale v mehkem blatu. Naenkrat se je žival z vsem truplom pognala toliko naprej, da so se vlažne nosnice skoro doteknile tal,

POVODENJ V PLANINI NA NOTRANJSKEM

FOT. A. VILAR

polne motne, močvirnate vode. Toda delavne roke hitijo, hitijo, kajti solnce se nagiba k hribom.

Solnce je bilo malo nad zatonom, ko so se levemu konju zadnje noge udrle do kolen. Uprl se je s sprednjimi nogami, obupno iskaje z zadnjimi trdne opore v kalužastih tleh, a bil takoj nato v močvirju skoro do trebuha. Dekleta so pritekla k vozu, beli robci so ga obkročili krog in krog, vse oči so se razširile v iznenadenem strahu, le najmlajša se je glasno zasmejala. (Ona se je smejala vedno, če je bilo treba ali ne.) Pogledal sem očeta: stal je kakih dvajset korakov od voza, malo nagleje kadi cigaro, a sicer se ni niti ena guba izpremenila na vedno mirnem obrazu, niti ene besede, niti enega povelja; poznal je svoje konje in svoje ljudi in se je zanašal nanje. Dva hlapca sta bila skočila na tla in pometala vile

zadnji del je spreletel močan sunek, konj se je spotaknil, napravil dva koraka in bil na trdnem.

„A-ah!“ je zašumelo med dekleti, samo najmlajša se je zasmejala.

„Saj sem dejal! je vzkliknil Janez, dasi ni bil prav nič rekel. Potrepljal je konja po mokrem vratu in ga odpeljal.

Voz je bil globoko obtičal; oje se je toliko povesilo, da se je skoro zapičilo v zemljo. Oče je stal še vedno razkoračen, roke v žepu, ves obraz v dimu cigare, ki je naglo, široko gorela. Dekleta so se vznemirila in pogledovala hlapce, ki so se posvetovali.

„Sami ga bomo morali potegniti,“ je dejal Janez in pogledal najstarejšega hlapca.

„Kdo ga bo potegnil? Ti?“ so se zasmejala drugi.